

tioner og lignende bekendtgjort, men ogsaa Avertissementer om Lejligheder og tjenesøgende osv. Ved Indførelsen af en Statstidende, vil man jo ganske sikkert paalægge denne Mand en Pligt ikke blot at holde Statstidenden, men tillige Berlingske Tidende. Idealet for mig vilde være, om man kunde naa til at gøre de privilegerede Blade saa billige, at man var sikker paa, at de fik den størst mulige Udbredelse. Det ærede Medlem talte jo om Forholdene i Norge. Jeg tror, at det ærede Medlem, hvis han har undersøgt Forholdene deroppe, vilde være kommet til det Resultat, at den Statstidende, de have deroppe, læses ikke i nogen synderlig Grad, og at der neppe abonneres paa den af ret mange uden for Sagførernes Kreds. Ja, det kunde jo gerne være, at hvis denne Statstidende skulde udgives af den højt-ærede Indenrigsminister, den saa vilde blive mere livlig; den højtærede Indenrigsminister har jo et vist Greb paa at redigere Blade. Naar man nu skulde skride til en Forandring, er der jo i alle Tilfælde visse Hensyn, der maa tages. Der er først og fremmest dette — men det Spørgsmaal antager jeg er grundig undersøgt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, før han har været med til at stille Forslaget — hvorvidt der ikke er traktatmæssige Forpligtelser over for andre Lande. Jeg kan tænke mig, at vi kunde have afsluttet Traktater med andre Nationer, og at der i disse Traktater staa bestemte Forlangender om, at visse Bekendtgørelser skulde staa i Berlingske Tidende. Jeg kan nærmest tænke mig, at det kan være Tilfældet i Traktater, der omhandle Strandinger eller lignende, men jeg gaar, som sagt, ud fra, at den højtærede Forslagsstiller har undersøgt dette Spørgsmaal, og at der ikke er noget i Vejen i den Henseende. Jeg kunde dernæst tænke mig, at der fra Udlandets Side ogsaa kunde rejse sig en Hindring mod Indførelsen af en Statstidende derigennem, at man nu er vant til i Udlandet at finde visse officielle Bekendtgørelser i de officielle Tidender. Naar man har f. Eks. Statsobligationer eller Kreditforeningsobligationer og lignende, saa er Forholdet jo det, at man ved, at naar man blot ser efter paa det paagældende Sted i den og den

Avis, vil man til enhver Tid være sikker paa, at de Papirer, der ere indkaldte, staa averterede, og hvis ens Papirer ikke staa deri, kan man forholde sig fuldstændig tryk. Det er i alle Tilfælde et Moment, man maa tage Hensyn til, hvis man gaar til Indførelse af en Statstidende, idet det jo gælder om i saadanne Forhold saa sjældent som muligt at gøre Forandringer for ikke at frembringe nogen Usikkerhed paa noget som helst Omraade. Den ærede Ordfører talte ogsaa om Forholdet til Privilegiehaverne og syntes at mene, at der kun var Tale om Privilegier, der kunde gives og tages tilbage ad ren administrativ Vej, men jeg vil dog sige til den ærede Ordfører, at hvad der i denne Sammenhæng er reelle Privilegier, og hvad der er rent personlige Privilegier, er et i allerhøjeste Grad indviklet, juridisk-historisk Spørgsmaal, og jeg tror ikke, den ærede Ordfører paa nogen mulig Maade kan paa-vise bestemte Regler, efter hvilke man kan gøre en Sondring mellem Privilegierne, og jeg skal ikke udtale mig om for Øjeblikket, hvorvidt en hel Del af de Privilegier, der udtrykkelig hvile paa Lov, ikke komme meget nær ind under reelle Privilegier, men et skal jeg dog henlede den højtærede Ordførers Opmærksomhed paa, og det er, at Forholdet ganske sikkert er forskelligt for de forskellige Blades Vedkommende. Jeg tror ikke, man kan gaa ud fra, at det Privilegium, som den ærede Ordfører kender saa overordentlig godt, og som er givet i det ny Aarhundrede, er fuldstændigt enslydende med de Privilegier, der tidligere ere givne, i alle Tilfælde forekommer det mig, at man skal være varsom paa dette Omraade, for at man ikke krænker en lovlig Formueret, som er lovlig købt og betalt. Vi ere jo alle sammen grundlovstro, og derfor ville vi sikkert ikke være med til at gøre et uhjemlet Indgreb i Ejendomsretten. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) smiler; det gjorde det ærede Medlem og hans Partifæller ogsaa, den Gang jeg tog til Randers, men det gjorde de Herrer ikke, den Gang jeg tog derfra (K. M. Klausen: Det var Grundlovstroskaben!) Ja, jeg haaber ikke, det ærede Medlem tvivler om min Grundlovstroskab.